

"המשיח בעצמו משמעותו לכך שדברי הנואמים ב"תהלוכה" יפעלו את פועלתם"

"אמנם לא הלאכתי ב"תהלוכה", אבל היה לי תאה ללבת,
ולכן, על חשבון זה, אומר 'לחיים'... * זה למעלה
מאربعים שנה, נוהגים חסידי חב"ד לערוך "תהלוכה" –
הליכה לבתי הכנסת קרובים ורחוקים כדי לשמח יהודים
בשמחה החג ולהביא להם את דבר הרבי. לרגל חג
השבועות, אחד המועדים הקבועים ל"תהלוכה", מוגשת
בזה פקירה כללית על נושא ה"תהלוכה" – ראשית,
עלותיה, ביטויים מופלאים שאמר הרבי ממש הימים
אודות התהלוכה וה משתתפים בה, וגם תיאורים על
מקרים שהרבי עצמו השתתף ב"תהלוכה"
בצורות שונות..."

מאת הרב מיכאל אהרון זילגוזן

החל להtmpסד בקרב התמימים הנוגע ללבת
 לבתי-כנסיות באזורי שונאים ולחזרם שם
 אמרמי חסידות.
 עם זאת, התלהקה מאורגנת וממוסדת
 התקיימה לראשונה בשנת תש"ו. וכך נראתה
 התהלוכה: קחל רב של אברכים ותלמידי
 התמימים צועדים בצדות, מתוך שירה
 וניגונים, מරחק רב. כאשר קבוצות הצועדים
 מתקרבות לעידן, הן מתפצלות לשכונות
 היהדיות, כל קבוצה לשכונה שנקבעה לה
 כשקבוצת צועדים מגיעה למרכו השכונה, הם

"תהלוכה" של מאות חסידים לאזורי שוניים
 ברכבי העיר ניו-יורק. מטרת ה"תהלוכה" היא
 להגיע לבתי הכנסת ולומר בפני יהודים דבריהם
 מתוך החסידות, משיחות כי"ק אדמוני נשיא
 דורנו, אוזות עניינו של החג.
 למעשה של דבר, כבר בשנים הראשונות
 לשיאו של כי"ק אדמוני, אנו מוצאים שהוא
 עורר ווירז מאוד את ההנאה שתלמידי
 התמימים שנוסעים בתהילים בערים רחוקות
 לרגל חג הפסח, יחוירו שם אמרמי דאי". הרבי
 אף ביקש רשיינה שמיית של אלה שעשו זאת. כך

**התפתחות מנהג
ה"תהלוכה"**

ה"תהלוכה" הראשונה

החל משנת תש"ו, נקבע ב"בית חיינו"
 הסדר שבdag הפסח וחג השבעות, תתקיים

از הרב ענן זה בעבודת השם, בהתבסס על תורת הבש"ט).

פעם, כאשר התמהמהה "תהלוכה" מושב במנועד הrigesimal, הביט הרב ענן על השעון בפלייה ושאל: "כמה זמן לוקח להגיע מבורופארק לכאן?! מודיע לא הגיעו עדיין?!"...

ה"תהלוכה" שהתקיימה בליל שמחת-تورה נעודה בעיקר לסייע בערכות ההקפות מותן שמחה בתכנית. כשהיו חזורים מה"תהלוכה", הרב היה בעיצומה של המתוועדות שהתקיימה בתורו הכהנה להקפות. הרב היה מעריך מאד את ההליכה ב"תהלוכה" זו, והוא אף הסביר את הסיבה לכך: דוקא ב"תהלוכה" זו התבאה מיסירות הנפש של משתתפי התהלוכה, שהרי כתוצאה מההליכה בתכנית במקומות מרוחקים, הם מפסידים את ההזדמנות להיות נוכחים בתוועדות של הרב שמתקיים אותה שעה.

בנוסף לברכה שהעניק הרב למשתתפי התהלוכה, עם קבלת היidea על שום בשלום, נוג הרב להקדיש שיחה מיוחדת למשתתפי התהלוכה, הן בתוועדות יום אחרון של פשת, הן בתוועדות יום ב' דצג השבועות ובכמה פעמים גם בתוועדות יום שמחת-تورה. בעת השיחה, הרב היה מביע דבריו הערכה למשתתפי התהלוכה ומבהיר כמה מעלוות טובות שיש בכך. בסיום השיחה היה הרב מורה ממשתתפי התהלוכה יאמרו לחיים מותך ניגון של שמחה.

הרבי משתתף אישית ב"תהלוכה"

במשך חמש שנים, הוסיף הרב לחראות חברות יתרה לנושא התהלוכה בכך שמיד לאחר תפילה מנה, היה יוצא מהדרת החולכים בתהלוכה עד שהאחרון שבינם עלם מהאפק. הרב היה עומד וסוקר כל אחד מהüberirs לפניו ובידיו עודד להגברת השירה והשםחה (כשהיה פונה לשוב להיכל קדשו, היה מצדיע בידו הקדשו תודה לעבר מפקד המשטרה שפקודיו ליוו את הצועדים).

ברבות השנים, הוסיף הרב והיה יוצא – לא רק ללוות את היוצאים ל"תהלוכה" – אלא גם קיבל את פניהם עם שום מה"תהלוכה". הרב הי' יצא מחדרו הק' (ב-770' או בENV) הספירה הסמוך, אם שהה שם באותה שעה ובידייו הק' עודד את הקהלה בשירת "המארש" ("מארש נפוליאוני"). הרב היה עומד כך למשך זמן מה, תוך שהוא סוקר את כל המשתתפים ואחר כך היה שב לחדרו הק'.

בשנת תנש"א, היו שני אירופאים יוצאי דופן וחוזדים: הוא במויצאי שבי של פסט וון ברג שבחנות, כישצא הרב מחדרו הק' לקבל את פני השבים מהתהלוכה, לאחר שעודד את השירה, רמז לנאספים שברצוננו לומר שיתה ההליכה. (בתוועדות יום ב' של החג, באיר

הרבי עומד בפתח 77 ומלווה את הקהל (התמונה אינה מיתטלכתי בחגים כموון, אלא מלווי החזורים לארץ-הקודש לאחר חודש תשע)

התהלוכה שב לקרה-היטס, היו ננסים לי'ג'ען התהננו' (מול חדרו הק' של הרב), ומנגנים בשמחה רבה. המזיכר הראשי של הרב, הרה'ת רחמי'א חזק' זיל' היה נכנס אז לחדרו הק' של הרב ומודיע לו שה"תהלוכה" חוזרת בשלום והרביה היה מוסר באמצעות ברכה קצרה למשתתפים בתהלוכה. לדוגמה, עם התבטא הרב: "כיוון שהרים כתעת את הניגון הופ' קוואק", "זאל מען ארין האפקן צו די גאולה האמיטית והשלימה" [=שירקו ויקפצו למן האולה...]. ובהזמנות אחרית (שבועות תשכ"ט), איתחל הרב שיהיה "תמונה אשורי במעגולותיך", כלומר שיהיה תעונג בפומי ההליכה. (בתוועדות יום ב' של החג, באיר

הרבי מבורך את השבטים

מה"תהלוכה"

בשנים הראשונות היה הנוהג שב"תהלוכות" של חג הפסח ו חג השבעות, כאשר משותפי

שם ולהביא משמחתם לכאו. ויש בזה חביבות מיוחדת מכיוון, שכידוע, ביום טוב, כל ישראל חברים הם (משיחת אהשי'פ' תשכ"ח ס"ג).

שמחה של מצוה

ח. מסופר בגמר אגדות "הני תרי בדחיי" שעלי-ידי ששים יהודים, זכו לעולם הבא. עצם הדבר של גרים שמחה ליהודים, גם כשהיא מקור החיים. מצד שני, الرجل היה האבר השפט ביותר וחג ביותר. אלא שהוא הנוטן – "אחריך וקדם צרתני". על ידי עבودת הנברא שהוא "אחר למעשה בראשית", מתקשרים עם מקור החיים. וכ舐ל הילווער" [=כל הבהה] שמביאה את הבניין, שאחריו צרך להגביה את הבניין, יש להגביה מתחתיו ומצד שני, כדי להגביה את הבניין זוקקים לכוח עליון ביזה.

כל זה נאמר גם כשהשמחה אינה קשורה במצוות. על-אחת-יכמה-זוכמה כשהשמחה קשורה במצוות, ונמצא שגם גם שמחת הנשמה ישנה במצוות, למעדים לשמחה (משיחת אחרון של פסח תש"יז סט"ז).

אמירת 'לחים' וניגון שמח

ט. אלה שהלכו יאמרו לחים, ואין שמחה אלא בין, וישרוו "א שטועמדיקון ניונן" [=ניגון מסעיר] זהה יסייע את העבודה הכללית של זמן הгалות (משיחת אהשי'פ' תשלי'ז ס"ג).

חוודה של ה"תהלוכה" בשמחת-תורה

"תהלוכה" שמטורתה לשם יהודים בשמחת ההקפות

א. התהלוכה שבשכנינו-עכרת, בשמחת תורה, מתייחדת בכך שככל לראש, היא מתקיים בחודש תשרי שראשית התיבות שלו חס אותיות רשותית, כולם, התחלת השנה המשמmana ינשץ' למשך כל השנה כולה. ובפרטיות יותר, מטרת התהלוכה היא לשם יהודים בשמחת ההקפות, ועל שמחת ההקפות כותב אדמוני' חזקן בסידורו: "גם כי עשה כן ריקודים עם ספר-התורה" בבית-הכנסת שלו, אם הולך לבית-הכנסת אחר שלא גמור, ירנן וישמח גם כן עמם. וכן בليل שמחת תורה...". משיחת יום שמחת תורה תשלי'ז ס"ג).

שלימות השמחה – כשהיא חוות ברגלים

ב. חג הסוכות נקרא "זמן שמחתנו". שלימות ענן השמחה מתבטאת כאשר השמחה ניכרת גם ברגלים. וזהו ענן הריקודים בהקפות בשמחת תורה (משיחת יום ב' דחאי'ש תשלי'ג ס"ב).

הROL – האבר הכי גס

וגם הכי בלי-גבולי

ג. ברול ישנים לכארוחה שני עניינים הפכים: מצד אחד, על-ידי الرجل מתאפשרת הליכה בלי-גבול שוזהי בחרינת "מהלך". משמעות הענן ברכחות היא על-ידי الرجل מותקשרים עם מקור החיים. מצד שני, الرجل הוא האבר השפט ביותר וחג ביותר. אלא שהוא הנוטן – "אחריך וקדם צרתני". על ידי עבودת הנברא שהוא "אחר למעשה בראשית", מתקשרים עם מקור החיים. וכ舐ל הילווער" [=כל הבהה] שמביאה את הבניין, שאחריו צרך להגביה את הבניין, יש להגביה מתחתיו ומצד שני, כדי להגביה את הבניין זוקקים לכוח עליון ביזה. כשם שחדבר מטבחא באברי הגוף, כך הוא משתקף בכווות הנפש – בחרינת האמונה. כוח האמונה הוא כוח בלתי מוגבל, שהרי המושג אמונה שיך רק לדבר שלא מבינים ולא מרגשים, ולכן בענין האמונה לא קיימות ההגבילות של השכל והרגש.

וזה עניינה של ההליכה – הכוח הבלתי מוגבל בשרגל, שדוקא בכווות האמונה מטהחיםים – עם דבר שאין מוגבל כלל (משיחת אחרון של פסח תש"יז ס"ג).

מל פסיעה נברא מלאן

ד. ביחס למנהג הטוב שהולכים לתהלוכה לשמח יהודים בשמחה של מצוה ובסמות וס' טוב, אין לחשב שהעיקר הוא המקום שמננו הלווי והמקום שאליו הגיעו ואילו הדרכ שבנייטים היא רק שלב שבচরה לעבר אותו כדי להגיע למקום מקומו.

צורך לדעת שמל פסיעה ופסעה נברא מלאן, וمبرירים את הבירורים שישנם בדרך. וויתכן שמקום זה ממתין מאז ששת ימי בראשית יהודוי יעבור בו לדבר מצוה ועשה את רצון השם (משיחת יום ב' דחאי'ש תשכ"ח סס"ב).

גויית נפש ויגייעתبشر

ו. כשאים לאדם שלומד נгла וחוידות ואומרים לו: "שמעו כי' מק מיה אדמוני' צויה שיילכו לשם יהודים", הוא ענה: הרי אני צריך לעזרך חשבון – כמה זמן אורך לлечת לשם, להיות שם ולחזרך. ומכיון שהוא לוקח הרבה זמן הוא אכן יכול להתבטל זמן מה רב וכן ימנה שליח במקומו, והוא עצמו יש ובילדך. על כן אומרים לו שלא זו הכוונה כל אלה הוא צריך לлечת בעצמו ולשם יהודים (משיחת שי'פ' בראשית, התוועדות-יב, תשלי'ד ס"ב).

אחדות ישראל

ז. ישנו עניין מיוחד בהליכה בתהלוכה, גם למקום רחוק מבוון הגוף ולמקומות רחוק מבוון הרוחני, כדי לשמה יהודים שנמצאים

על-עלותיה של

ה"תהלוכה"

כאמור, במשך השנים ביאר הרב כי מעלות טובות בענין ה"תהלוכה" ועורר את הקહל בדבר החשיבות להשתתף בזה. הרב אף גילה לציבור שה"תהלוכה" תרומה רובה להיזוק עניין תורה ומצוות, ובivid – להפצת העניות רוחה.

בכמה משיחות-קדשו אגדות מועלות ה"תהלוכה", עמד הרב על העובדה שענין ה"תהלוכה" מתבטאת בהליכה ברגל. הרב ביאר את ממשותו של הענן גם כפי שהוא מתבטאת בעובדה הרוחנית בנפש האדם – עניין שהוא פעל בלבו. כמו פעמים ביאר הרב גם את הקשר האמונה. כמו פעמים ביאר הרב גם שמחת יום-טוב בכלל. במבט רחב יותר, הסביר הרב כיצד משקפת גם שמחה של מצוה וגם שמחת יום-היום להילוך" הינה שלב עיקרי בדרך לאלה האמיתית והשלימה.

בשורות הבאות, מוגש לקט ציטוטים מדברי-קדושים של הרב, שעשוים לשפוך אור על אוצר של מעלות ונפלאות הקשורות בהשתתפות ב"תהלוכה".

ההליכה ברגלים

עבדות הרגליים – קבלת עול

א. על הפסוק "ש'ש מאות אלף רגלי העם אשר אני בקרבו", מבואר בתורת החסידות ש"ש מאות אלף רגלי העם" המשיכו את בחרינת "אנכי", אני מי שאنبي, בקרבו של משה. והדבר מתאים לדבורי המדרש שאילו היו שישים ריבוא חסר אחד לא הייתה ניתנת הנוראה חייו, ונמצא ש"ש מאות אלף רגלי העם" גרמו לנtinyת התורה שמתילה במיליה "אנכי".

ולכארה, נשאלת השאלה: מדוע הכתוב מכנה את כל ישראל בשם "רגלי", והרי בני ישראל מרוכבים קומה שלימה של אדים? אלא העניין הוא שישין כמה דרגות שונות אצל בני ישראל כל יהדי כל מלך מלך הדורות. וכך כתוב "ש'ש מאות אלף רגלי העם", משום שבכל אחד משישים ריבוא היהודים, ישן כל הדורות, כולל בחינת רגלי ישינה גם אצל "ראשיכם שבתיכם".

והמשמעות בחרינת "אנכי" אינה כתוצאה והבעודה של הראש והגוף (עבדות המוח ועבדות הלב) אלא דוקא כתוצאה מעבודת הרגליים, שדוקא באמצעותם משיכים את העצמות (משיחת אהשי'פ' תשכ"ח סט"י). וראה גם שיחת ב' דחאי'ש תשיל' ס"ה, ב' דחאי'ש תשלי'ה ס"ד).

שמעה גולה ביכוס של ברכה במנצאי חג

יחודה של התהלהכה בחג הפסח

שביעי של פסח – זמן השירה

א. ...וביחוד כשהשמחה היא בשביעי של פסח, זמן השירה, וכתיב' "או ישיר" ולא "ישר", שזה רומו על השירה שתהיה לעתיד, שאז יהיה אמיטית עין השמחה (אחרון של פסח תש"ז). סט"ז).

הכוח ללבת למטה

MBOLI להינזק מכ

ג. רגל ונעל הם עניינים השיכים ליציאת מצרים ו גם לאולה האמיתית והשלמה. ביציאת מצרים היה הענן של "נעלים ברגלייכס" ובגאולה האמיתית נאמר "בנחר יעברו ברגל... והדריך בענליים".

ענינה של הרוג הוא להוליך את האדם למקום אחר שלמטה ממנה, שהרי ענינה של רגל הוא ספרית המלכות, שעל ידה נישית המשכה לעולם שלמטה הימנו, והאדם

האדמה מבקשת шибודי ידורץ עליה

ד. אוזות לעתיד לבוא נאמר יי"הדריך בענליים". ו מבואר בחסידות שהטעם לצורך בענלים הוא משום שכדי שהארץ תוכל לקולט את הגילוי של היהודי שדורץ עליה, זוקקים לענין הלבוש. ודבר זה מגלה את גודלו. של היהודי.

מכיוון שהשכר שיהיה לעתיד לבוא תלוי בעשיינו ועובדתינו במשך זמן הגלות, לכן כדי

הגבהה הרוגלים בעניין לימוד התורה

ד. אלה שהלכו בתהלהכה ופעלו שמחה אצל הזולות ועד שركדו כפשותו, תקיים אצלם שלימוד התורה שלחים היה באופן מופלג, מעלה מכל העניינים הארציים, שהרי זהו עין הריקוד – הגבהה הרוגלים מהארץ, וכן קיום המצוות שלחים יהיה באופן צוה (משיחת ש"פ בראשית, התועדות הב', תל"א ס"ד).

הליכה למרחקי

ס שכוכה בזגירת נפש

ההליכה למרחקים כרוכה ביגיעת נפש וביגעתبشر: יגיעתבשר – כפשותה, ההליכה למקומות וחוק. יגיעתנפש – לפי שעה חרדים לו דברי התורה ודבריו התהווארות שאומרים זה עתה [בעת התועדות ליל שמחת תורה – המעתיק], ואף-על-פיין, הוא עושה זאת כדי לשמחה ולהשפיע שמחה לכמה וכמה מבני ישראל (משיחת ליל שמחת תורה תש"ל סי'ה).

לדבר דברים בטלים, אבל לא לлечת למקומות רחוק כל כך, כיון שהוא חס על בריאות הגוף וגם הדבר אינו לפוי בבודו.

הנה באמת הענין אין כך, שהרי זהו רצונם של רובינו נשיאינו. ואדרבה: ככל שהוא הולך למקום רחוק יותר, זהו כבodo האמתי, וכמו אמר דוד למייל בת שאל וכו. וכך מכיון שיש חשיבות דока בעניין ההליכה ברגלים, لكن דוקא על ידי זה ממשיכים את הגילוי של "יהדריך בענלים", וככל שהדרך רוחקה יותר, הוא מקבל "שבר הליכה" רב יותר (משיחת יום אחרון של פסח תשכ"ג ס"ד).

"מצות היום בהליכה"

ד. אין מקום לחשוב שבזמן זה היה יכול לשבת וללמוד, כי מכיוון שהוא הראה מרובי נשיא הדור, הרי מובן שמצוות היום היא בהליכה (משיחת יום בד' חג השבעות תשכ"ד סי'ד). אלה שהלכו יאמרו 'לחיים', ובתור טפל להם, ובזוכותם – גם אלה שנמצאים בסביבתם (משיחת אחרון של פסח תשכ"ו סי'ו).

"לזכות לפנימיות התורה"

ה. אלה שקיבלו לחלקם וירושותם לקיימים את עניין ההליכה בפועל, הנה על ידי שמחה של מצוא יזכו לפנימיות התורה, ושיקויים אצלם מה שאומרים במצוות ביכורים "תשנה לשנה הבאה" – שיזוכו לכך פעמים נספთ, ובהשפעה (משיחת יום בד' חג השבעות תשכ"ז סי'ה).

"בוזראי כולם ישתתפו בזה ומtower שמחה"

ג. מכיוון שהוא מנהג טוב, ובפרט שהוא נהוג כבר שנים רבות, וביחוד כמשמעות בעניין הנוגע לרבים, הרי בוזראי שכולם ישתתפו בו, ובוזראי שטחים אדים לא יפטור את עצמו מזה. אילו היה זה דבר הנוגע לעצמו היה הוא יכול להתרחרט, אבל מכיוון שמדובר בדבר שיחסר לרבים, "וועט ער טראקטן און אייבער טראקטן און וויעדר אמאל טראקטן" [= הוא יחוسب על כך וחישוב פעם שנייה ופעם שלישית] האם להתרחרט, שאז יחסר לרבים ענן שנאמר ברבים. ולא שיעשה זאת מחמת גיראה שגורתי, אלא מtower שמחה, ובאופן של שירה (משיחת שבעי של פסח תשלב ס"ב).

אלה שלא הולכו, יקבלו על עצמם שבעפעם הבאה ילכו למקום רחוק פיזיתים (משיחת יום בד' חג השבעות תשל"ג סי'ו).

חלק מהפיצת המעיינות חוצה

ג. עניין ה"תהלוכה" הוא בכלל פעולות הפצת המעיניונות חוצה, שהסדר בזה הוא – לא להמתין עד שייבאו אלה שם בגדר "חוצה" – מהמעיניונות אלא "ייפוץ מעוניינות חוצה" – לлечת החוצה ולהפיץ שם את המעיניונות. ודרך זו

הקשר של קבלת התורה לרוגל

ד. כדי לקבל את התורה, צריך להיות בבחינת עבודה, וכמו שאומרים ב"ביריך שמייה" בעת פתיחת הארון: "אנא עברדא דקוביה". וכן מובן שהזה קשור עם עניין הרוגל. שעניינו בעבודה הרוחנית הוא קבלת על. ודבר זה קשור במנגנון הטוב של הליכה ביום טوب לבתי כנסיות ולbatis מדרשות כדי לשמה יהודים בשמחות החג, ובאופן של "רץ לדבר מצואה". וכן שפרש רשי' על הפסוק "וישא יעקב את רגלו", שהוא הגביה את רגלו למעלה מהראש. כאמור, ברגלים, עניין ישנו עניין התעונג של מעלה מהבנה והשגה, וענין זה נמשך ברגל דока.

עניין זה קשור גם במה שאמר דוד המלך – שההילוא שלו היה בחג השבעות – "תמונה אשורי במעגולותך בלא נמותו פעמי" (תהלים ז, ה). המילים "אשורי" ו"פארמי" משמען רגלים ואנו מבקשים מהקב"ה שהוא יתמוך את "אשוריינו" שילכו ב"מעגולותיך", בדרך התורה והמצפה. השימוש במילה "אשורי" רמז גם לפירוש נוסף – "אשורי" מלשון תעונג, כמו בפסקוק "כי אשורי בננות", והואינו שההעונג (הכחוט הכי עליון שבנפש) יורד ונמשך גם בשאר המועדים (משיחת אחרון של פסח תשלב סי'ח).

ביטויים מפי הרבי על התהלהכה וה משתפים בה

"הנני מקנא באלה שהלכו..."

א. צעירים אגדות חב"ד נהגו בעצם לראשונה מסירוט-נפש והלכו אtamול ב"תהלוכה" – יאמרו כולם 'לחיים'. (לאחר שכולם אמרו 'לחיים', אמר כי'ק אדמור':) אמן אני לא הלכתי אבל אני מקנא באלה שהלכו, ועל חשבון זה, אומר גם אני 'לחיים' (משיחת יום בד' חג השבעות תשכ"ו סי'ב).

"היתה לי תאה לлечת..."

ב. אמן לא הלכתי [ב"תהלוכה"] אבל היתה לי תאה לлечת, ולכן, על חשבון זה, אומר 'לחיים' (משיחת אחרון של פסח תש"ז סי'ז).

לлечת דока למקום רחוק

ג. בנוסף לכך צריך להיות עניין השמחה, צריכה להיות גם הליכה ברגלים, ולא כאוטם שהולכים רק רחוב אחד ולגבי ההליכה הלאה טוע הוא שהוא יכול ללמידה בזמן זה או אף

להגיע לכך שגם ברגל יהיה גiley באירוע זה בהשוויה לגilio הרוגל, הרי זה על ידי עבדות המצוות התלויות ברגל.

וכן ישנה חביבות מיוחדת בכל יום-טוב שנקרה "רוגל", ובפרט בחג הפסח שענינו דילוג, פוללה שנעשית על ידי הרוגל, ובאמצעותה מגיע גם בראש שמקומו חפצו. מסיבה זו, ישנה חביבות מיוחדת כלפי העבודה שקשורה ברגלים, וביחוד כאשר העבודה הזה היא מעיפפת, הליכה למחרקים.

ודבר זה קשור בכך שבימי המועדים, ובפרט בשבועי של פסח ואחרון של פסח, הולכים לשמה יהודים, שאז ישנה דרגה כזו שהאדם מבקש שילבו נעל כדי שgam היא תוכל לקבל את גiley אוර הקדשה (משיחת אחרון של פסח תשכ"ט סי'ז).

tospat chayot halilca

במשך כל השנה

ה. חג הפסח הוא ראש לרגלים, ומובן שהוא נקרא ראש מכיוון שהוא בראשון בריחנות ראש ומשיער חיות לכל הרגלים בשנה. וכך מובן גם שההליכה ב"תהלוכה" בחג הפסח, מוסיפה חיות גם בהליכה במשך כל השנה, וכן בשאר המועדים (משיחת אחרון של פסח תשלב סי'ח).

יוזדה של ה"תהלוכה" בחג השבעות

החלק הקב"ה ת"ק שנה לקנות לו שם

א. איתא במדרש שהקב"ה החל ת"ק שנה לknut לו שם, והכוונה היא למתן תורה, שהרי כל התורה היא שמותיו של הקב"ה. ומכיון שאתערותنا דלתתא צריכה להיות מעין ה欽敬 attitude דלעילא, לכן גם ההכנה למתן תורה מצד התהנתנים עיניה הוא הליכה ועד להליכה פשוטה. וכך מובן שה"תהלוכה" (המנגה לכלב בשלושת הרגלים לבטיכניות כדי לשמה יהודאיים בשמחות החג) שייכת במיוחד לחג השבעות (לקו"ש חי"ח עמ' 252).

לлечת ולעוזר לקבלת התורה בשמחה

ג. דועה תקנת כי'ק מוי'ח אדמור' שבאג השבעות, זמן מתן תורהנו, בנוסף לשאר הימים-טוביים, ילכו לבטיכ-כנסיות כדי להוציאו (או לעורר) שמחה אצל ככמה וכמה מישראל, שהרי קבלת התורה צריכה להיות בשמחה (משיחת יום בד' חג השבעות תשכ"ד סי'ד).

ביאת המשיח תלויה בעבודת הרוגל

ג. העבודה בעניין הרגלים שיכת במיוחד לדורנו זה, כי בגולות האחרונה פועלים את העניין של "מטין רגlinin ברגליון", מכיוון שהשכינה נפלת למטה בגנות, ולכן העבודה אז היא להתעסק בענייני מעשה (שהוא במדרגה תחתונה) כדי להרים את השכינה. עניין זה משתקף גם באברי גוף האדם, במצבות התלוויות ברגל.

ולכן מובן שההליכה למקום רחוק כדי לשמח יהודים בשמחת "מועדים לשםחה", פועלת את העניין של "מטין רגlinin ברגליון" שעל ידי זה מקיימים את השכינה מנפילה ומגביהים את כל סדר ההשתלשות, עד比亚ת המשיח שעליו נאמר "ועמדו רגלו על הר הזיתנים", שגם מדגימים את עניין הרגלים מכיוון שביאת המשיח תלויה בעבודת הרגל, בזמן של "מטין ברגליון" (משיחת אחרון של פסח תש"ל ס"ד. וראה גם שיחת אחש"פ תשכ"ב סס"א). ■

פנימ' חדשות

ט. בני ישראל הלו כבודם במדבר דרך ארוכה כדי לבירר את ניצוצות הקדושה שנמצאים בדרך. ועל פי זה מובן שגם שנמצאים לאחר מתן תורה ולאחר עבודתם של גדולי ישראל בכל הדורות, עדין ישנה אריכות עניין הגולות כדי ללקט את ניצוצות הקדושה ואוז תבוא הגאולה. ולכן צריכה להיות ההליכה ממוקם למקום.

זהו גם הסביר לכך שכ"ק מו"ח א"ד מ"ו"ר תיקן ללבת מקומות שונים, גם אם הם יראים ושלמים אלא שחרורה להם תורה הבуш"ט או ביאור של חסידות חב"ד בתורת הבуш"ט, ועל- אחთ-כמיה-וכמה בענייני רגש כמו אהבת ה' ושמחה גליה, שזה נעל דוקא על ידי פנים חדשות, שmagיעים ממוקם אחר (משיחת אחרון של פסח תשלה"ה ס"ה).

ה才华 באהרן הכהן שהיא "אהוב שלום ורודף שלום אהוב את הבריות ומרקbn ל תורה" (משיחת יום בי' חג השבועות תש"ז ס"ג).

ח. כאשר הולכים לבתי-כנסיות שנמצאים במקום מרוחק מבוון הגשמי וכן לאלו שנמצאים במקום מרוחק מבוון הרוחני, ובמביאים לשם עניינים חזקיים לחיזוק והוספה – שמחה וריקוד או עידוד בצירוף אור וחיות, איזי מבאים זהה גם את ה"מעין".

ועל ידי זה מתווסף חיות אצל מתפללי בית-הכנסת. הנסיבות אינה חשובה בעניין זה, שהרי המעיין מטהר בכל שהוא. העיקר הוא שהו יהיה חזור בחיות מהמעין, שמקורו הוא מקור מים חיים. ובסוף-סוף משפיע המעיין "לשטווף" את השומע שיחיה בבחינת מקבל ועל ידי זה יתאחדו שני המיעינות (של שני יהודים אלו) ויהפכו שני המיעינות (של שני יהודים אלו) פסח תשלי"ב ס"ז).